

Presentació

Qui promet s'obliga! I, per tant, heus ací el número dos.

Abans que res, volem agrair la bona acollida que ha tingut la nostra revista. A totes les persones que, desinteressadament, amb el seu suport i la seua col·laboració han fet d'ASPARKIA una realitat: gràcies!

Sens dubte, la veu de les dones s'està sentint en molts espais; cada vegada són més nombrosos els llocs, els fors, les publicacions on la nostra paraula, verbal o impresa, adquireix rellevància, i impregna, fins i tot, discursos que, fins ara, ens eren hostils. Tanmateix, els mitjans de comunicació i difusió tradicionals no acaben d'assumir les nostres maneres i els nostres continguts, la nostra forma diferent de fer, de dir, d'enfocar les anàlisis; potser ens permeten, en una convulsió de magnanimitat, la intervenció en algun parèntesi, entre alguna pausa de l'oració masculina, en algun espai en blanc que a darrera hora ha quedat sense cobrir... Per això, les dones necessitem encara llocs on emetre la nostra veu, la nostra paraula i el nostre pensament, sense reserves, sense restriccions, sense estar condicionades per la urgència del darrer moment, per la inconveniència de la censura camuflada de disculpa, per l'exclusió descarada, per l'omissió, en definitiva, d'uns criteris que continuen coent a la ideologia dominant i molestant-la. En aquest sentit, ASPARKIA compleix la seua comesa i es fa necessària la seua existència en aquest espai universitari que, com la universitat en conjunt, ha perdut el sentit crític que un dia va tenir, amb la qual cosa s'ha convertit en corretja de transmissió, en defensora d'uns interessos econòmics i polítics els principis dels quals esdevenen oposats a la idea del saber, del desenvolupament i del progrés.

En aquest segon número, ASPARKIA farà un passeig pel temps i recollirà unes quantes semblances, uns quants aspectes, opinions i problemes en què les dones hem estat protagonistes, partícips o gestadores. L'esmentada selecció ha perseguit el fi de transmetre i valorar, des d'una perspectiva àmplia, quines han estat —i són— les dificultats a què, el nostre gènere, ha hagut de sobreposar-se en l'espai i en l'esdevenir d'una història de la qual hem estat —i som— sistemàticament excloses.

Finalment, volem expressar el nostre desig que aquest número siga acollit amb la mateixa calor que l'anterior.